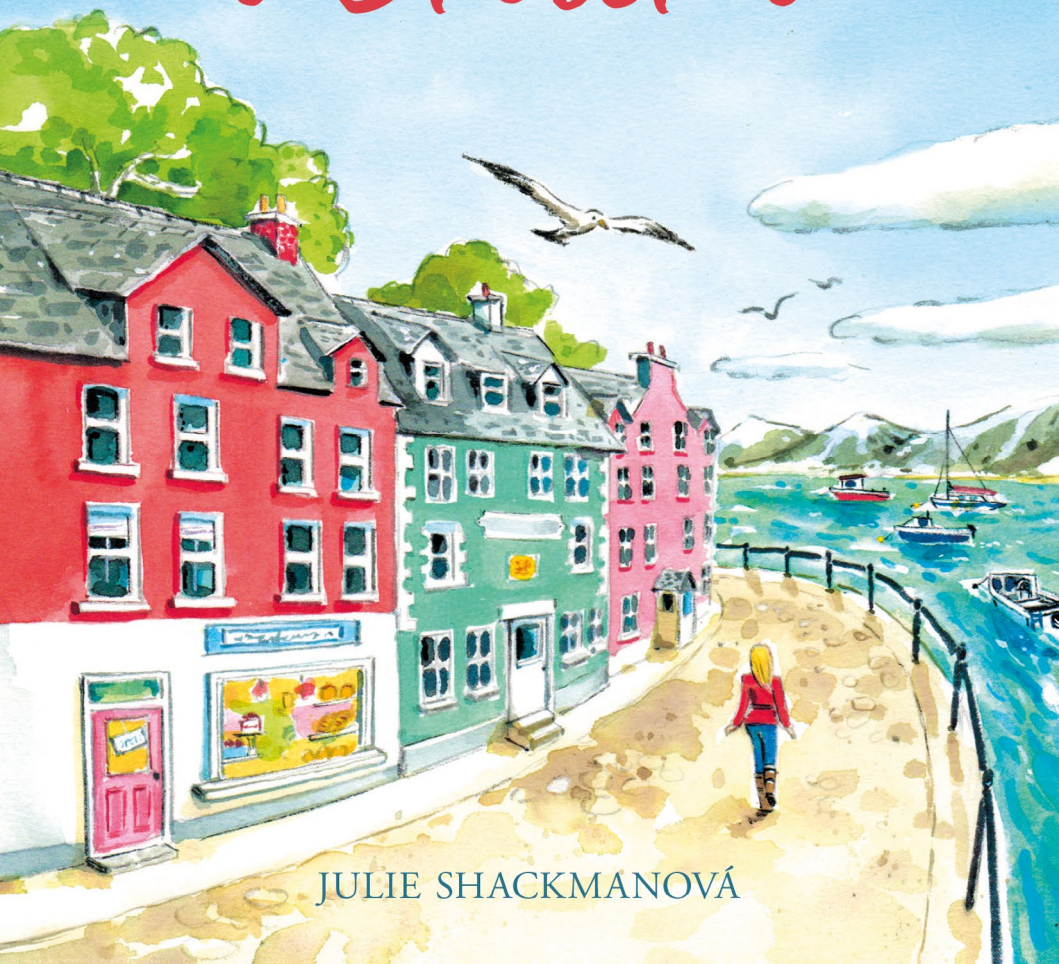

Prekvapenie v Škótsku

JULIE SHACKMANOVÁ

Prekvapenie v Škótsku

Vyšlo také v tištěné verzi

Julie Shackmanová

Prekvapenie v Škótsku – e-kniha

Copyright © Fortuna Libri, 2024

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Prekrápenie v Škótsku

Prekvapenie v Škótsku

JULIE SHACKMANOVÁ

Original title: Julie Shackman: A SCOTTISH HIGHLAND SURPRISE

Copyright © Julie Shackman, 2022

First published in Great Britain in ebook format

by HarperCollinsPublishers 2022 under the title

A SCOTTISH HIGHLAND SURPRISE.

Cover design by Lucy Bennett © HarperCollinsPublishers Ltd 2022

Cover illustration © Hannah George / Meiklejohn

Julie Shackmanová si uplatňuje morálne právo
byť identifikovaná ako autorka tohto diela.

Translation © Barbora Al Zafari, 2024,

translated under licence from HarperCollins Publishers Ltd.

Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2024

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Mariana Paulinyová

Prvé vydanie

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti
sú buď výtvorom autorkinej fantázie, alebo sú použité fiktívne,
a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými alebo mŕtvymi osobami,
obchodnými spoločnosťami, udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať,
ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom,
či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou,
alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

LVEQ y wdcqh yhu}ll <;0;308:6037740;

LVEQ hñqlk| <;0;308:60377605 +4l }yhuqhqlh/ 5357, +hsxe,

LVEQ hñqlk| <;0;308:6037770< +4l }yhuqhqlh/ 5357, +p rel,

LVEQ hñqlk| <;0;308:60377508 +4l }yhuqhqlh/ 5357, +hSGI,

*Príbeh o ľútosti nad tým, čo ste neurobili...
nie, čo ste urobili...*

Prvá kapitola

Čo to má, dopekla, znamenať?! Toto nie je odtieň, ktorý som „žiadala!“ Jej mahagónová, falošne opálená tvár sa priblížila k mojej.

Pozrela som na peknú olivovú stuhu, ktorou nevesta mávala v ruke. „Slečna Carberryová... ehm... teda... pani Carberryová-Joyceová,“ opravila som sa. Svadobní hostia sa veselo potácali okolo nás, špliechali šampanské a hlasno sa rehotali. „To je odtieň, ktorý ste si vyžiadali na výslužku.“

Jej bledé mačacie oči sa zúžili. „Som si celkom istá, že nie je.“ Našuchorený závoj jej trčal z hlavy ako sopečná erupcia. „Chcela som papagájovo zelenú.“

„Miláčik,“ upokojoval ju jej za ňou stojaci novomanžel. „Nemôže to teraz počkať? Bunty a Seb potrebujú odísť skôr. Musia chytiť skorý ranný let do Gstaadu.“

Odstrčila bledú ruku svojho ženícha. „Nevidíš, že mám teraz veľa práce?“

Vytiahla som spod pazuchy fascikel a prelistovala som niekoľko strán, na ktorých boli do najmenších a najbolestivejších podrobností uvedené požiadavky Mishy Carberryovej-Joyceovej.

Všetko v ňom bolo zapísané písmom Arial, od vypustenia tucta ružových kanárikov na pôde hotela až po vyrezávané prepletené srdcia, ktoré žiadala dať vyrobiť z dvoch blokov ľadu.

Keď už bola recepcia v plnom prúde, s motajúcimi sa hosťami, žiariacimi lustrami a telami hádžucimi sa na tanečnom parkete, nemohla som si nevšimnúť, že prepracovaná ľadová socha sa už začína poddávať teplu a svetlám. Pripomínala mi topiace sa voskové figuríny z nejakého hororu.

Snažila som sa nepozerať na to, ako sa pomaly scvrkáva a stále viac sa približuje k majestátnej šesťmetrovej svadobnej torte s citrónovou a čokoládovou polevou. Tá topiaca sa socha vyzerala presne tak, ako som sa ja teraz cítila.

Odvrátila som pozornosť od miznúcej sochy a vo fascikli som našla vzorku stuhy, ktorú so sebou pred mesiacmi priniesla pani Carberryová-Joyceová. No, keď hovorím fascikel, pripomínal skôr telefónny zoznam. Zdalo sa mi, že som posledné dva roky života celé venovala len organizovaniu tejto prekliatej svadby.

Odsunula som rastúcu nevôľu nabok. *Drž sa, Sophie. Už len pár hodín a potom sa toto peklo skončí.*

Časť požadovanej stuhy som pre istotu zapečatila do malého plastového vrecúška. Vybrala som ju a podala neveste. „Môžete potvrdiť, že toto je vzorka stuhy, o ktorú ste ma požiadali, aby som zabezpečila na vaše výslužky, madam?“ Pokúsila som sa zakryť podráždenie v hlase. Do tejto svadby som vložila všetko, čo vo mne bolo, pracovala som celé noci a poprosila o službu mnohých známych. A nakoniec sa mi dostane takéhoto poďakovania? Ani náhodou.

Tóny klasického kvarteta utíchli a nahradil ich na parket lákajúci DJ menom Astor.

Keď zaznela skladba od Pharrella Williamsa, konfrontačné oči nevesty sa vpili do kúska stuhy. Pomrvila sa na svojich špicatých

podpätkoch a preglgla. „Museli ste si ich popliesť s niekým iným. Budem sa sťažovať...“

Jej obviňujúci hlas sa vytratil v momente, keď som stuhu z lesklého saténu obrátila. Na zadnej strane bolo jej pavúčím písmom napísané „Olivová na moje výslužky“.

Na lícach jej rozkvitli dve červené ruže.

Čakala som ospravedlnenie, ale ona sa len zavrtela v šatách nápadne pripomínajúcich nadrozmernú pusinku z bielkového snehu a nebola schopná prehovoriť.

„Je všetko v poriadku, slečna Harknessová?“

Žalúdok mi klesol až na zem. *Výborne. Presne to som teraz potrebovala.*

Heston Cole, správca luxusného zámku Marrian a môj šéf, sa mi bez jediného zvuku zhmotnil pri pleci. Ako to dokázal? Chápala by som to, keď prechádzal po niektorom z hotelových plyšových kobercov, ale podlaha vo Veľkej sále bola z lešteného čerešňového dreva.

„Všetko je v poriadku, ďakujem,“ zatrlikovala som a bolestne zatúžila po tom, aby odišiel.

Heston si ma nevšímal a obrátil svoj úlisný úsmev na sťažujúcu sa nevestu. „Dúfam, že je všetko k vašej spokojnosti, madam.“

Jej výraz tváre bol strnulý. Videla som, ako uvažuje. Strieľala po mne pohľadom. „Áno, ďakujem. Všetko je... uspokojivé.“

Uspokojivé? Žartovala?

Ľadová socha, ružoví vtáci, nehovoriac o dvojníkovi Eda Sheerana, ktorý im hral serenádu, keď kráčali k oltáru, a o limuzíne ružovozlatej metalízy vykladanej drahokamami, ktorá bola objednaná na neskôr večer, aby ich odviezla na medové týždne... a to bol len začiatok nevestiných požiadaviek.

Cítila som, ako mi v žilách kypí krv. Mesiace organizovania tejto prekliatej svadby zvýšili moju hladinu stresu na maximum a znamenali, že som veľmi často chodila domov s migrénou.

Dnešná udalosť spôsobila, že desiatky svadieb, ktoré som predtým organizovala tu na zámku Marrian, vyzerali ako dvojhodinové detské narodeninové oslavy.

Heston, ktorý vycítil moju rastúcu zúrivosť, naklonil svoje ostré črty tváre celkom blízko ku mne. „Prečo to na dnešok nezabalíte, slečna Harknessová? Po zvyšok večera sa rád osobne povenujem potrebám madam.“

Zovrela som ruky v päšť popri bokoch. Sotva som sa dokázala prinútiť pozrieť na Mishu Carberryovú-Joyceovú.

Na perách jej pohrával falošný úsmev.

Opätovala som jej ho a vypochoďovala zo svadobného hurhaja a po šachovnicovo dláždenej, portrétmi vyzdobenej chodbe k dverám na terasu, cez ktorú sa zostupovalo do záhrad. Boli otvorené a ukazovali tento sobotný aprílový večer v celej jeho jarnej sviežosti. Na druhej strane trávnik stál párik hostí v nemotornom objatí.

Odhodila som fascikel vedľa seba na štrkovú cestu a stála som tam v pokrčenom tmavomodrom kostýme a na špicatých podpätkoch. Niekoľkokrát som sa prudko nadýchla a vychutnávala som si vône mätovej záhradky a cinkanie fontánky v tvare morskej panny, ktoré znelo ako vianočné zvončeky.

Bola som taká nadšená a vzrušená, keď som získala túto prácu po tom, čo som pracovala na PR oddelení v miestnom výbore. Bola to úľava zanechať písanie tlačových správ o výdavkoch miestneho úradu a hasenie otázok o pochybnom starostovi, ktorý žongloval medzi svojou manželkou, milenkou a rozprávkovými príjmami, ktoré na ne utrácal.

Ale postupne sa zo mňa začalo vytrácať oslnenie z príchodu do tohto rozľahlého luxusného hotela s vežičkami ako šľahačková zmrzlina a ostrozelenými trávnikmi, nehovoriac o jeho prominentnej klientele.

Čoskoro som zistila, že ma otravuje prúd smiešnych požiadaviek od zamilovaných párov, najmä od zazobaných neviest.

Moja rastúca povest', že dokážem vybaviť všetko, sa rozšírila medzi budúcimi nevestami a ja som zistila, že môj veľavážený šéf Heston ma čoraz viac poveruje a čoraz menej mi pomáha. Skôr než som si uvedomila, čo sa deje, bola som zúfalá a nedocenená, bez rovnováhy medzi pracovným a súkromným životom.

Musím priznať, že môj bankový zostatok bol vďaka štedrému zvýšeniu platu, ktorý som dostávala, keď som začala pracovať na zámku Marrian, celkom príjemný, ale akú som z toho mala radosť, keď som sa každý večer vracala domov s výzorom sestry Freddieho Krugera?

Nečudo, že Callum, môj bývalý priateľ, mal už môjho šialeného pracovného času plné zuby. Nepomohlo mi ani to, že našiel útechu v náruči svojej šéfky v strednom veku v banke, kde pracoval.

Po tom chaotickom fiasku s Callumom som pochybovala, či budem ešte niekedy schopná dôverovať svojim inštinktom pri inom mužovi.

Zažmurkala som, objala sa rukami a prinútila sa vrátiť do prítomnosti. Cítila som, ako mi v jarnom vánku vyklzli z drdolu blond vlasy, ale bolo mi to jedno. Jediné, čo som chcela, bolo ponoriť sa do vane s vôňou levandule a zavolať svojej starkej, aby som sa jej poriadne vysťažovala.

Mozog mi zaškrípal, ako keď auto prudko zabrzdí. To už samozrejme nebolo možné. V hrudi mi uviazla guča pocitov. Uvedomenie si, že zomrela len pred dvoma týždňami, ma opäť zasiahlo ako úder tupým nástrojom. Plecia mi pod váhou saka klesli. Keď som bola zaneprázdnená, dokázala som svoje súkromie oddeliť, ale teraz som stála tu v areáli hotela, unavená a urazená...

Do očí sa mi nahrnuli páliace slzy, ale robila som, čo som mohla, aby som ich zahнала. Spoza môjho chrbta sa do záhrady rozliehalo štrnganie pohárov a vrzganie stoličiek.

Stále som cítila štipľavú vôňu bielych ľalií a videla som mamin stratený výraz na pohrebe. Otec nás obe objal a zamrmľal reťaz utešujúcich slov.

Stará mama Helena mala osemdesiat rokov, keď zomrela. Vždy patrila k ľuďom, ktorí pôsobili dojemom, že sú neporaziteľní.

Po nej som zdedila lásku ku všetkému porcelánovému. Starká ma od malička učila o jemnej kráse riadu, o jeho často fascinujúcej histórii a o samotnej radosť z toho, že si môžem dopriať čaj z elegantnej šálky s podšálkou.

Celé hodiny sme sedeli a fantazírovali o tom, že objavíme vzácny Meissen alebo Spode.

Zbierala ich a jej malá obývačka bola zaprataná sklenenými vitrínami, v ktorých hrdo vystavovala dobre vybrané čajové súpravy.

Mala tiež veľký zmysel pre humor. Cítila som, ako sa usmievam, keď som si spomenula, ako často hovorila o svojich vtieravých a nepríjemných susedoch ako o Statlerovi a Waldorfovi a pospevovala si melódiu z Muppetov, kedykoľvek ich zbadala motať sa po ich záhrade.

Moja mama vždy prevrátila oči a poznamenala: „Musíš byť taká sarkastická, mami?“ A starej mamine vševediace oči sa zabľýskali a odvetila: „Tomu sa hovorí vtip, moje milé dievčatko.“

V to marcové nedeľné popoludnie nás náhle opustila sediac vo svojom obľúbenom kresle v útulnom domčeku obklopená milovaným porcelánom a s vedomím, že ju zbožňujeme.

Zaliala ma vlna smútku.

Utrela som si slzy chrbtom ruky a schmatla som fascikel so svadobnými poznámkami, ktorý mi ležal pri nohách.

Vďakabohu som mala zajtra voľný deň, no nečakal ma oddych ani príjemný zážitok. Sľúbila som mame, že jej a otcovi pomôžem začať s bolestivým vypratávaním starkiných vecí z domčeka.

Naozaj sme sa do toho mali pustiť už skôr, ale mama sa s tým nevedela zmieriť.

Narovnala som si volánový biely golier blúzky a zdvihla oči k nebu. Blčalo v odtieni sýtej mandarínkovej farby.

Vedela som, že takto nemôžem pokračovať. Nebola som šťastná. Bola som ako robot, ktorý každý deň mechanicky vykonáva svoje pohyby. Takáto náhla strata starkej ma prinútila zamyslieť sa nad tým, čo je dôležité a čo chcem robiť so zvyškom svojho života.

Musela som vykonať nejakú zmenu. A to čoskoro. Chytiť budúcnosť za pačesy a poriadne ňou zatriať. Ale ako?

„Chýbaš mi, starká,“ zašepkala som, než som zmizla späť do hotela, aby som si vzala tašku z kancelárie a zamierila domov.

Druhá kapitola

Samostatne stojaci domček mojej starej mamy sa nachádzal S oproti detskému ihrisku neďaleko môjho bytu a domu mojich rodičov v malebnom škótskom mestečku Briar Glen, ktoré bolo na mapách označované ako Brána do Vysočiny.

Keď sme v nedeľu ráno zastavili na adrese Ferry Loan číslo 94, kostolné zvony vydali tiahly, hrdzavý tón a kopce v pozadí boli posiate vresom, nad ktorým sa vznášali chuchvalce melancholickej hmly.

Otec vypol motor a otočil sa k mame sediacej vedľa neho na sedadle spolujazdca. „Marnie.“

Mama upierala pohľad z okna na úhľadný domček s kobaltovými dverami, maličkým udržiavaným trávnikom a farebnými kvetináčmi v tvare čajovej súpravy, v ktorých kvitli zelené a biele tulipány, pestrofarebné sirôtky a maslovožlté narcisy. Spomenula som si, ako si stará mama pred niekoľkými rokmi všimla v miestnom záhradnom centre spomínané kvetináče. Okamžite sa jej zapáčili a bežala k zákazníkemu servisu, aby si dohodla ich doručenie.

Mama frflala, že je nimi posadnutá, ale ja som sa pri tej spomienke usmiala. Vždy mi pripomínali výjav z *Alice v krajine zázrakov*.

„Tak poďme na to,“ vzdychla si mama, odopla si bezpečnostný pás a stisla otcovi ruku. Otec mi ponad plece venoval jemný úsmev.

Všetci traja sme vystúpili z auta a otec nás viedol po malej betónovej cestičke. Odomkol vchodové dvere a tie sa otvorili.

Stále som čakala, že tam bude stáť a s tým svojím hrdelným smiechom ma zovrie do náručia. Vždy mala na sebe jemný závan levanduľového parfumu.

Namiesto toho sa okolo nás rozhostilo ťaživé ticho. Jej bordovým kobercom vyložená chodba bola prázdna, až na známy dubový sekretár, stále posiaty fotografiami nás všetkých.

Napravo bola obývacia izba so závesmi s kašmírovým vzorom uviazaných po bokoch okien, ťažkým kamenným kozubom, jej mäkučkou svetlotyrkysovou pohovkou a dvoma kreslami.

V pozlátených rámoch boli ďalšie fotografie: mama a otec pred svadbou, ich mladícke oči žiarili, šesťročná ja so starkou na nábřeží v Ayre, smiali sme sa, keď nám nad hlavou poletovali čajky, škótske leto nás vôbec neodradilo od toho, aby sme každá nezhltili vrchovatý kopec zmrzliny.

„Neviem, kde začať,“ priznala mama a vyzerala zmätene.

Otec jej položil ruku na plece. „Len si zober Helenine veci, ktoré pre teba znamenajú najviac. Vypratávacia firma povedala, že sa postará o zvyšok.“

Mama si vopchala ruky do vreciek čiernych džínsov a navrhla, aby sme začali v obývačke.

Chvíľu som zostala stáť na mieste, aj po tom, čo mama s otcom prešli okolo mňa.

Bohvie, koľkokrát sme so starkou sedeli pri jej okrúhlom drevenom kuchynskom stole, pili čaj z jednej z jej milovaných kanvíc a rozprávali sa o svete. Často som jej hovorila o svojej práci na zámku Marrian a o svojich starostiach, radoostiach a častých nekonečných požiadavkách ľudí, ktorí nemali predstavu o skutočnom živote.

Starká sedela, prikyvovala a súcitila so mnou, keď som sa jej žalovala zo svojich frustrácií, črty tváre mala pekné a vznešené.

Keď som bola mladšia, snažila som sa uhádnuť, ktorú zo svojich mnohých kanvíc si stará mama v ten daný deň vyberie na prípravu nášho čaju. Bude to jej Royal Albert Roses, Wedgwood Butterfly Bloom alebo súprava Aynsley Blue Crocus?

Mala k dispozícii viacero možností, takže som sa takmer vždy mýlila, ale keď som uhádla správne, starká mi radostne zatlieskala a dala mi „odmenu“ – extra veľký kúsok svojej slávnej čokoládovej torty.

A keď som sa mýlila v tom, akú čajovú súpravu ide použiť, kúsok koláča bol aj tak vždy veľký ako tehla.

Premohla ma vlna smútku. Zahнала som slzy, otočila som sa v trblietavých teniskách a presunula sa ku kuchynským dverám, aby som mohla mame a otcovi pomôcť. Musela som sa spamätať. Mama sa tiež trápila a ja som vedela, že tu musím byť pre ňu.

Práve som sa chystala odísť z kuchyne, keď ma niečo prinútilo zdvihnúť hlavu. Za jedným zo starej maminých čajníkov bola schovaná podlhovastá biela obálka. Všetky ostatné čajníky, šálky a podšálky boli umiestnené v sklenených vitrínach v obývačke, ale tento čajník stál osamote, blízko čierno- chrómového hriankovača.

Zamračila som sa. Bolo to zvláštne. Starká veľmi dbala o svoje drahocenné čajové súpravy. Prečo by tam táto stála sama a za ňou bola podopretá obálka?

Možno nejaký naliehavý účet, ktorý bolo treba zaplatiť. Siahla som po nej. Už som chcela zavolať na mamu, keď som obálku obrátila v rukách. Na prednej strane bolo dramatickým, okrasným písmom mojej starej mamy napísané: Sophie.

Prekvapenie, že som videla jej rukopis na prednej strane obálky, mi rozbúchalo srdce.

Otvorila som ústa, aby som to oznámila mame a otcovi, a potom som ich znova zatvorila. V okamihu som sa rozhodla, že ju

najprv otvorím a až potom im prezradím, čo je vnútri. Čo ak to bolo nejaké temné, dramatické tajomstvo z minulosti mojej rodiny? Možno moja mama v šestnástich utiekla a pridala sa k thrash-metalovej kapele a mojím skutočným otcom bol nejaký starnúci rocker. Alebo možno starká v mladosti pracovala pre MI5?

Takmer som sa nahlas rozosmiala. Pravdepodobne ma čakalo niečo oveľa prízemnejšie. Nebolo pochyb, kto je mojím otcom. Mali sme rovnaký veľkorysý, šikmý úsmev a hrýzli sme si vnútornú stranu úst, keď nás niečo trápilo. Čo sa týka toho, že by moja starká bola zamestnaná v tajných službách, nevydržala by tam ani päť minút. Nedokázala si nič nechať pre seba, nieto ešte štátne tajomstvo.

Prešla som prstom popod pečať a vytiahla zložený list krehkého papiera bledoružovej farby.

Začala som čítať. Oči mi behali po texte, ktorý mi starká napísala, a mozog sa snažil udržať krok.

Keď mi došiel význam jej slov, môj žalúdok vykonal pôsobivý premet, kým mi klesol až k nohám a opäť sa vrátil nahor. Čo to vykonala?

Čo to všetko malo znamenať? Čo vlastne robila moja starká?

Tretia kapitola

Najdrahšia Sophie,

Prosím, neznepokojuj sa týmto listom a snaž sa nebyť smutná. Pamätám si, že si sa často smiala, keď som ti to tordila, ale vždy som mala pre veci cit a niečo mi teraz hovorí, že mi už nezostáva veľa času. Prežila som osemdesiat nádherných rokov a nič neľutujem. No, nie je to celkom pravda. Je tu jedna vec, ktorú by som si želala, a preto píšem tento list.

Znovu som si prečítala starkej odkaz, myšlienky mi len tak vírili v hlave. Počula som, ako sa mama s otcom motajú vedľa v obývačke, nevšímajúc si tlkot môjho srdca, ktoré mi čoraz hlasnejšie bilo v hrudi. Mama bola zaneprázdnená bedákaním nad starkinou jukou, ktorá vyrástla do veľkosti vianočného stromčeka.

Pozornosť som obrátila späť k listu, nevšímajúc si, ako na linoleovú podlahu v kuchyni dopadajú kúdoly slabého ranného svetla.

Vidím, ako tordo pracuješ na zámku Marrian, beháš ako na zavolanie všetkých tých nenásytných, neúnavných neviest. Dobre viem, akí dokážu byť ľudia s prehnane nafúknutým egom!

Napriek permanentnému stavu šoku som sa usmiala pri predstave, ako mi starká túto vetu hovorí osobne a svetlomodré oči sa jej len tak blýskajú.

A o tom to celé je.

Na začiatku tohto listu som spomenula, že len jednu vec vo svojom živote ľutujem – a je to pravda.

Nie je však veľká ani osudová. Nejde o to, že by som si želala vidieť Veľký bariérový útes alebo stretnúť kráľovnú – hoci oboje by bolo úžasné. Pre niektorých ľudí to môže byť skôr bezvýznamná ľútosť. Ale ako by mohla byť, keď ide o niečo, čo milujem?

Zahryzla som si do pery. Nič na starej mame Helene nebolo bezvýznamné.

Nikdy som nemala dovoliť, aby mi srdce ovládlo hlavu, a vždy budem ľutovať, že sa to stalo.

Bola by som rada, keby si sa išla pozrieť do skrine pod schodmi, Sophie. Keď uvidíš, čo sa tam nachádza, mal by ti byť obsah tohto listu jasnejší.

Spustila som ruku, v ktorej som držala list, a poobzerala som okolo seba, akoby som dočasne zabudla, kde som.

Moja stará mama mala vždy sklony k dramatickosti, ale tento-raz sa prekonala.

O čom to preboha hovorila?

Mama a otec vedľa stále pracovali, nevediac, čo sa mi odohráva v hlave. Počula som, ako otec presúva príručný stolík, ten, na ktorý si starká kládla tanier, keď sa chcela najesť vo svojom obľúbenom kresle.

Položila som list na kuchynský stôl a prešla som do haly.

Skriňa pod schodmi bola natretá nabiele, aby ladila so zvyškom schodiska, a bola dostatočne nenápadná. Nikdy som si ju veľmi nevšímala. Vždy som predpokladala, že starká tam ukladá nejaké staré topánky alebo možno zvyšky rybárskeho náčinia po starom otcovi či iné haraburdy.

Podišla som k nej, chytila kľučku a potiahla.

Dvere sa s vŕzganím otvorili a priniesli so sebou slabý závan prachu a jablkového osviežovača vzduchu.

Nakukla som dovnútra, ale nebolo tam žiadne svetlo. Zapla som baterku na mobile a namierila lúč tak, aby som jasným bielym svetlom ožiarila steny skrine.

Najprv ma zarazilo, aký je priestor klamlivo veľký. Zdalo sa, že sa ťahá do diaľky a klesá smerom doľava a pod schodisko. Klakla som si na kolená, posunula sa dopredu a vopchala hlavu čo najhlbšie, švihajúc svetlom z mobilu hore, dole a dookola.

Pri vzdialenejšej stene skrine sa krčili jedna na druhej štyri hnedé kartónové škatule. Všetky boli zalepené hnedou páskou. Na každej krabici bolo čiernym fixkou načmárané moje meno: *Sophie*.

Čo to, preboha, starká stvárala?

Prvú škatuľu označenú číslom 1 som uvoľnila zo zovretého priestoru. Jej záhadný obsah mierne zarachotil.

Uvedomila som si, že by bolo jednoduchšie otvoriť ju niečím ostrým, a tak som sa vyškriabala na nohy a zo zásuvky v kuchyni som si vzala nožnice.

Znovu som si klakla pred zívajúcim priestorom skrine a prestrihla som pásku na škatuli. Obsah bol zakrytý niekoľkými vrstvami bublinkovej fólie a na nej bola položená ďalšia obálka.

Zdvihla som obálku a opatrne odtiahla bublinkovú fóliu.

Z hrdla sa mi vydral hlasný výdych.

Bola to tá najúžasnejšia čajová súprava v bledej slniečkovo žltej farbe s brečtanovým vzorom. Bolo tam všetko, od robustného čajníka až po jemné šálky, podšálky a kanvičku na mlieko. Nikdy

predtým som ju nevidela. Vždy som predpokladala, že starká celú svoju zbierku vystavuje v obývačke. Zdvihla som jednu zo šálok, aby som ocenila detail prepleteného brečtanu. Vyzerala ako originál Burleigh – ručne gravírovaná medenými valčekmi.

Odkázala mi ju stará mama v závete? Netušila som, že niečo také vlastnila. Nikdy to nepovedala. Ale čo ostatné škatule? Čo v nich bolo uložené?

Tak veľmi som sa ponorila do obdivovania žiarivého zlatožltého riadu, až som takmer zabudla, že v pravej ruke držím starkin druhý list.

Roztrhla som jeho obálku.

Najdrahšia Sophie,

Ako ťa poznám, som so istá, že si už stihla nahliadnuť do obsahu tejto škatule. Je to nádhera, však? Očakávam, že si v nej spoznala Burleigha. No to nie je všetko.

Vytreštila som oči a pohľadom preletela od jej rukopisu k ďalším trom škatuliam ukrytým v skrini.

V ostatných škatuliach sa nachádzajú ďalšie čajové súpravy, rovnako cenné ako táto. Nepodarilo sa mi splniť si sen o vlastnom obchodíku s porcelánom, preto to robím pre teba.

V šoku som sa zošuchla popri stene a nohy si vystrela pred seba. Ach, starká. Čo si celý ten čas robila?

Akoby predvídala moju ďalšiu otázku, jej list pokračoval:

Ako už možno vieš, pani Cotterová predáva svoje kvetinárstvo Kvety nové potešenie. No, mala by som skôr povedať, že ho predávala. Keď som to zistila, porozprávala som sa s ňou, vysvetlila som jej svoje úmysly a ona bola veľmi milá. Takže som pre teba kúpila jej obchodík.

Čože?! Myseľ sa mi rozbehla na plné obrátky. Moja zosnulá stará mama mi kúpila obchod pani Cotterovej?

V hlave sa mi mihali obrázky malého milého kvetinárstva na hlavnej ulici Briar Glenu, vtesnaného medzi klenotníctvo a lekáreň, a nechceli odísť.

Chvíľu som sedela bez pohnutia, neschopná na čokoľvek sa sústrediť. Mala som pocit, že sa zastavil čas. Oblizla som si pery a dlho, zhlboka som sa nadýchla. Potom som sa vyškriabala na nohy, aby som si mohla prezrieť obsah zvyšných škatúľ. No najprv som očami prebehla zvyšok listu.

V spodnej časti tejto prvej škatule nájdeš zoznam, v ktorom sú podrobne uvedené všetky ostatné čajové súpravy a ich približná hodnota. Pred niekoľkými mesiacmi som dala oceniť každú jednu z nich. Bola by som rada, keby si tieto čajové súpravy predala a výťažok použila na rozbehnutie vlastného obchodu s porcelánom.

Moja myseľ sa snažila pochopiť, čo čítam.

Pripravila som pre teba tiež zoznam renomovaných dodávateľov porcelánu a ich kontakty spolu s plánom cesty, keď budeš pripravená vybrať si vlastné zásoby.

Ohromene som si prešla rukou po vlasoch. Bolo to neskutočné. Krčila som sa na zemi v starkinej hale, obklopená množstvom veľmi cenného riadu.

Sophie, toto je tvoja šanca robiť niečo, čo ťa baví. Viem, že už dlho nie si vo svojej práci šťastná. Necítiš sa docenená ani rešpektovaná za prácu, ktorú robíš.

Preto som sa rozhodla, že ti pomôžem.

*Využi príležitosť, ktorú ti ponúkam. Využi túto šancu pre seba
aj pre mňa a vedz, že nad tebou budem bdiť s veľkou radosťou
a hrdosťou. Vyrástla z teba krásna mladá žena a je mi potešením
nazývať ťa svojou vnučkou.*

*Vždy s láskou
Tvoja starká*

Ani som nevedela, ako dlho som tam sedela s polootvorenou škatuľou pred sebou a s nádherným, brečtanom ovinutým čajovým setom, ktorý na mňa hľadel z bublinkovej fólie. Môj mobil ležal na koberci vedľa mňa v hale a dvere skrine pod schodiskom boli otvorené.

Vníkala som len slaný prúd slz, ktoré mi stekali po lícach, a potom mamu a otca, ktorí vybehli z obývačky, aby zistili, čo sa stalo.

Štvrtá kapitola

O dovzdala som starej mamine dva listy svojim zmäťeným rodičom a otvorila som zvyšné škatule, stále smrkajúc od srdcervúceho plaču. V škatuliach sa nachádzala široká škála čajových súprav, od klasického Wedgwoodu až po eduardovskú starožitnú striebornú súpravu z roku 1903.

Otec sa nevedel rozhodnúť, čo si zaslúži jeho pozornosť skôr – čajové súpravy, alebo starkine záhadné listy. „Čo to preboha všetko je? Čo sa to deje? Sophie?“

Pokrútila som hlavou, stále som sa z toho všetkého spamätávala. „Prečítaj si tie listy, oci.“

Bleskovo sa pozrel na mamu a čítal, kým nedošiel na koniec druhého listu. „Dočerta! Tá prešibaná stará...“

Mamin zmätok a netrpezlivosť rástli. „Kenny! Čo je tam?“

Otec jej podal listy. Začala si ich čítať sama, zatiaľ čo ja som zostala zhrbená nad servismi, ktoré sa povaloval na zemi v škatuliach porozkladaných okolo mňa.

Mama si priložila ruku na hrud'. „Kúpila ti obchod?“

Prikývla som.

„Ale prečo... ako...?“

Otec bezradne pokrčil plecami. „Helena bola veľmi bystrá dáma, ale odkiaľ, dočerta, vzala tvoja mama toľko peňazí a všetok tento porcelán?“

Mama rozhodila rukami vo vzduchu. „To mi povedz ty. Vôbec som netušila, že to všetko má. Teda, vedela som o tom riade v jej vitrínach v obývačke, samozrejme...“

Pošúchala som si čelo, snažila som sa všetky tie informácie spracovať.

„Bohvie, akú to má hodnotu.“

Otec zdvihol jedno zo svojich hustých, šedivých obočí. „Môžem ti povedať, že toto všetko bude mať peknú cenu. Musí tu byť starožitný riad za tisíce libier.“

Stále som sedela na starkinom koberci v hale a hlava sa mi krútila od obsahu jej listov a od lesknúceho sa porcelánu, ktorý ma obklopoval.

Mama zdvihla neveriacky prst a ukázala na škatule rozložené okolo našich nôh. „Kde to všetko vzala?“ Jej dymovo modré oči sa rozšírili. „Bože, nemyslíš si, že niečo z toho ukradla?“

Otec vydal zo seba krátky smiech. „Tvoja mama a kradnutý tovar? Nebuď hlúpa, Marnie. Pamätám si, ako raz prehľadávala celú hlavnú ulicu Briar Glenu, pretože sa snažila nájsť majiteľa bankovky, ktorá niekomu vypadla na zem.“

Napriek šoku z tejto situácie som sa pri tej spomienke zasmiala.

„Ale musela ich predsa odniekiaľ získať. A čo mala na mysli, keď napísala, že dovolila srdcu, aby ovládlo jej hlavu?“ divila sa mama.

Otec zdvihol ruky do vzduchu. „Bohvie. No nech už ich Helena získala odkiaľkoľvek, dala jasne najavo, že chce, aby teraz patrili Sophie.“

Preglgla som. „Áno, a mám si otvoriť vlastný obchod s riadom.“

Otec bol príliš omráčený, aby pokračoval v ďalšom triedení vecí po starkej, a tak navrhol, aby sme do auta naložili len tie štyri

škafule čajových súprav. „Vrátim sa po ten príručný stolík a ostatné drobnosti, len čo vás s mamou vysadím doma.“

Keď nás otec viezol domov, načúvala som tichému štrngotu ozývajúceму sa z kufra auta. Ešte šťastie, že mama a otec bývali len desať minút od starkinho domčka, na dlhšej ceste by som bola nervózna, vediac, že vezieme také vzácnosti.

Musela to plánovať najmenej tri mesiace, možno aj dlhšie. Moja stará mama pre mňa schovala ten nádherný riad a potom mi ešte kúpila aj obchod – a ja, mama ani otec sme o ničom nevedeli.

Cestu naspäť sme absolvovali v ohromenom tichu a prehovorili sme, až keď otec zmiernil tempo jazdy.

V neskorom rannom slnku sme mama, otec a ja pokračovali v prenášaní jednotlivých škatúl do ich predsene s béžovým kobercom a ukladali ich naň.

Otec položil jednu zo škatúl, v ktorej bol Minton Green Cockatrice z kostného porcelánu, do rohu schodiska. Odrazu sa prudko vystrel, pretože mu niečo napadlo. Obrátil sa na mamu. „Zaujímalo by ma, či práve toto neriešila Helena, keď som sa u nej pred pár týždňami zastavil.“

„Čo tým myslíš?“

Otec si strčil ruky do vreciek džínsov. „Vtedy som nad tým veľmi nerozmýšľal, ale dvakrát sa mi stalo, že som sa u tvojej mamy stavil, aby som skontroloval, či je v poriadku, a práve s niekým telefonovala. Keď som sa objavil, snažila sa čo najrýchlejšie ukončiť hovor.“

Spýtala som sa otca, či spomenula, s kým hovorila.

„Nie. Zmenila tému a začala rozprávať o niečom inom. Vôbec sa nezmienila o tom, kto telefonoval.“ Otec pokrčil plecami. „Vtedy mi to prišlo trochu zvláštne, ale potom som na to zabudol.“

Mama na mňa vrhla utrápený pohľad. „Musela s tým mať veľa roboty, ako sa to všetko snažila zariadiť.“

Po tom, čo sme posledné škatule preniesli z auta a poukladali ich v rohu predsiene mojich rodičov, mama na obed pripravila sendviče so syrom a uhorkami, a potom sme sa s otcom vrátili k starkej, aby sme vyprázdnili skrinky v obývačke, v ktorých bola jej „oficiálna“ zbierka čajových súprav.

Mama trvala na tom, že po našom návrate urobí čaj, a všetci traja sme sa vďačne usadili v obývačke, držiac v dlaniach šálky, pripravení prediskutovať tú bombu, ktorú medzi nás stará mama hodila.

Očami som preletela po izbe s dverami vedúcimi na terasu a do udržiavanej záhrady s rôznymi keramickými kvetináčmi a zastrihnutými živými plotmi. Na vzdialenejšej stene visel nádherný akvarel melancholickej krajiny okolo Briar Glenu so stúpajúcimi kopcami v pozadí. Bola to idylická chvíľa, ale všetci sme boli príliš rozrušení, aby sme ju vnímali.

„Ale veď to je šialené!“ Opakovala som ohromene. „Ja už predsa prácu mám.“ Nie takú, z ktorej by som bola nadšená, ale bolo to isté zamestnanie – alebo aspoň také isté, aké sa v dnešnej dobe dá očakávať.

Pozrela som smerom do predsiene, kde na mňa akoby žmurkala starkej tajná zásoba čajových súprav, ktoré vykukovali spod bublinkovej fólie. „Nemôžem sa len tak vzdať svojej práce a začať podnikáť.“

Mama súhlasne zahundrala. „Neviem, čo si predstavovala. Mala som svoju mamu veľmi rada, ale niekedy sa čudujem, odkiaľ brala tie svoje nápady.“ Zvrtla sa na pohovke tvárou k otcovi. „Nemyslíš si, že mala nejaký záchvat, však? Alebo že si nebola vedomá toho, čo robí.“

Otec sa pozrel na mamu a potom na mňa. „Helena bola súdnejšia ako my traja dokopy. Vždy mala slobodného ducha, alebo sa o to aspoň snažila. No tvoj otec ju v ctižiadostivosti príliš nepodporoval, však?“

Mama sa zamyslela nad tým, čo otec práve povedal. „Môj otec sa vždy urputne držal svojich názorov, a pretože sa bál riskovať, očakával, že mama bude taká istá.“ Zvrátila obočie. „Boli veľmi odlišní. Často som sa čudovala, ako sa vôbec dali dokopy.“ Mama sa zahľadela na pokrčené listy od starkej, ktoré jej ležali na kolenách. „A nemám ani poňatia, čo myslela tým, že vtedy boli iné časy a že len jednu vec vo svojom živote ľutovala.“

„Helena chcela, aby si vykonala to, čo ona nikdy nedokázala,“ povedal mi otec a strhol našu pozornosť späť. „A nech to bolo čokoľvek, je jasné, že túžila po tom, aby si využila šancu a robila niečo, čo ňa baví.“

Otvorila som ústa a bezradne ich znova zavrela.

Mama potriasla ryšavými, pekne upravenými vlasmi po pleciah. Hlas sa jej triasol od emócií. „No, myslím si, že to od nej bolo trochu sebecké.“ Jej zmätené oči sa zakalili slzami.

Vyskočila som z kresla k mame a pritiahla si ju do vystretých rúk. Vdýchl som jej vôňu Coco Chanel.

Mama si pritlačila hlavu do záhybu môjho krku. „Viem, že tvoja starká bola často frustrovaná životom s tvojím starým otcom, ale nemôže ti vnucovať svoje stratené ambície. Nie je to fér.“

Pevnejšie som ju objala. „Starká sa domnievala, že mi tým môže pomôcť, mami. Dost často som jej nariekala nad všetkými mojimi náročnými svadobnými klientmi.“

Mama si prešla chrbtom ruky po vlhkých očiach. „Viem, že si predstavovala, že robí to, čo je správne, ale aj tak...“ Hlas jej zanikol, keď sa na koberec z jutoviny rozlialo mdlé popoludňajšie slnko.

Otec na mňa žmurkol. „Takže to znamená, že o starkinom nápade ani neuvažuješ?“

Pošúchala som si čelo, prepadol ma pocit viny. Nechcela som starú mamu sklamať. To bolo to posledné, čo by som chcela urobiť. Ale to, čo odo mňa žiadala... no, bolo to absurdné! Milovala som krásny porcelán rovnako ako ona, ale premeniť túto vášeň na úspešný biznis – absurdný nápad! Hlavou sa mi prehánali všetky dôvody, prečo to nemôžem urobiť. Nemala som žiadne skúsenosti s maloobchodom. Menšie podniky v Briar Glene už v súčasnej hospodárskej situácii bojovali o prežitie. Nemala som predstavu, ako zostaviť podnikateľský plán. Zoznam negatív sa zväčšoval a temnel, len keď som o tom premýšľala.

Potriasla som ledabolo zviazaným chvostom a zahnila návaly viny, ktoré mi ako vlny narážali do hrude. Bol to úžasný, láskyplný a veľmi veľkorysý nápad mojej starej mamy a ona sa nikdy nedozvie, ako veľmi si vážim to, čo sa pre mňa pokúsila urobiť. Ale bolo to nemožné.

Prinútila som ústa k odhodlanému, smutnému úsmevu. „Je to skvelý nápad, oci, ale starká to celkom nedomyslela. Podľa mňa je to neuskutočniteľné.“

Piata kapitola

Nasledujúce ráno sa dostavilo až príliš rýchlo a prinieslo zvyčajnú pondelkovú radosť z ďalšieho pracovného týždňa.

Očakávala som, že ja, mama a otec pozbierame pár starkiných vecí, ktoré pre každého z nás naozaj niečo znamenali, a nie že budeme konfrontovaní s krásnou zásobou porcelánového riadu, ktorú by nám mohol závidieť aj Harrods, a s obchodom, v ktorom sa má predávať.

Ak som si nechcela otvoriť vlastný obchod, čo som mala robiť s toľkým porcelánom?

Snažila som sa prísť s rôznymi nápadmi – od predaja obchodu a poskytnutia značného daru niekoľkým starkiným obľúbeným charitatívnym organizáciám, až po darovanie riadu Glasgowskému historickému múzeu.

Chvíľu som sedela na parkovisku pre zamestnancov hotela, prsty som stále držala na volante svojej ružovozlatej Škody Citigo. Predo mnou sa týčil zámok Marrian a aprílové svetlo sa odrážalo od jeho lesklých okien a veží.

Keď sa Briar Glen ukázal v celej svojej škótskej listnatej kráse, chápala som, prečo tak priťahuje svadby.

Zobrala som si tašku zo zadného sedadla a uhladila si tmavomodrú sukňu po kolená.

V skleneno-chrómovej recepcii, ktorá sa pýšila abstraktnými umeleckými inštaláciami, sa premávali hostia a z jedálne s čokoládovo-krémovými tapetami sa ozýval zdvorilý šum konverzácie raňajkujúcich.

Pozdravila som Unu a Dereka, dvoch recepčných, ktorí mali v to ráno službu, a prešla som okolo jedálne s výhľadom na zvlnený pozemok posiaty stromami a kvetmi. Začula som z nej cinkanie šálok a hrkotanie príborov.

Moja kancelária sa nachádzala kúsok za ľadovo modrým matným sklom vstupu do hotelových kúpeľov.

Sotva som si vyzliekla sako a zapla počítač, aby som sa pozrela do kalendára na program na tento deň, vtrhol dnu Heston s atramentovo čiernymi vlasmi prísne ulízanými nabok a s uštipačným výrazom na tvári. Tenkými prstami si poklopkával po bordovej kravate s logom Castle Marrian so zlatými iniciálami C&M, ktoré mal na nej vyšíť.

„Aký si mala víkend?“ spýtal sa a obdaril ma svojim slizkým úsmevom.

V stave najvyššej pohotovosti som zopla ruky na svojom polkruhovom stole z orechového dreva s niekoľkými fotografiami rodičov a krásnym záberom starej mamy na jej sedemdesiate narodeniny, ako drží svoju fialovo-ružovú narodeninovú tortu. „Dobre, Heston, o akú láskavosť ma chceš požiadať?“

Predstieral šok. „To sa ani len nemôžem opýtať, ako strávila víkend moja najšikovnejšia plánovačka svadieb?“

Skôr než som stihla odpovedať, prudkým pohybom odtiahol stoličku oproti mne a usadil sa na ňu. „Rozhodol som sa, že si od dnešného popoludnia vezmem týždeň dovolenky. Pablo chce, aby som sa stretol s jeho rodičmi v Španielsku.“

Takmer ma vystrelilo zo stoličky. „Ale Heston, pozri sa na toto.“ Otočila som obrazovku tak, aby na ňu videl. Môj nabitý kalendár svietil z počítača limetkovo zelenou farbou. „Toto nie je hra Tetris. Toto je môj program stretnutí na tento týždeň. Ako môžeš odo mňa očakávať, že zvládnem toto všetko a ešte aj tvoje záväzky?“

Heston zamietol môj prepchatý diár pohybom svojej kostnatej ruky. „Nemusíš sa rozčuľovať, zlatko. Niektoré stretnutia preložíš na budúci týždeň, keď sa vrátim.“

Nuž, to by trochu pomohlo, ale aj tak som musela čeliť lavíne svadiieb v rôznych organizačných štádiách.

„No ak by si mohla prevziať organizáciu svadby Ulriky Bonningtonovej, bolo by to úžasné. Mal som sa s ňou a jej matkou stretnúť dnes o jedenástej, ale mám toho ešte strašne veľa na práci, kým vyrazím.“

Hestonova posledná požiadavka ma vyviedla z miery. Čože?! V žiadnom prípade! To mi nemohol urobiť. Jednoducho nemohol.

Ale podľa toho, ako sa jeho šlachovitá postava vyrútila z mojej kancelárie, mohol – a skutočne aj urobil.

Ulrika Bonningtonová bola dcérou Chastity a Spenca Bonningtonovcov, vlastníkov luxusnej flotily výletných lodí, ktoré turistom poskytovali dokonalé škótske zážitky. Dvadsiateho druhého decembra sa tu na zámku Marrian vydávala za syna nejakého pokryteckého politika. Keď Ulrika kontaktovala hotel, že chce, aby sa tu konal jej sobáš, Heston trval na tom, že to vybaví osobne, keďže išlo o takú „príťažlivú a vysokopostavenú svadbu“.

Podľa Caspera, nášho švédskeho recepčného, však slečna Bonningtonová svojou nekonečnou sériou absurdných požiadaviek, rozhorčených e-mailov a piskľavých telefonátov rozčuľovala aj Hestona.

Vybehla som spoza stola a horúčkovo som ho prenasledovala. „Heston, Heston! Počkaj chvíľu! Trval si na tom, že Ulrikinu

svadbu budeš robiť ty osobne. Dokonca si sa oháňal argumentom, že si môj šéf a máš na to nárok.“

Heston už pôsobivo cupkal preč po kvetinami vyzdobenej chodbe. Na podstavcoch boli práve poukladané vázy s čerstvými kyticami, ktoré navodzovali atmosféru kolumbijského dažďového pralesa. „Ach, nestresuj sa toľko, taká skúsenosť ti urobí len dobre,“ prehodil nonšalantne ponad plece. „Teraz už musím bežať. Sorcha vravela, že ma môže zobrať ešte na pol deviatu, ale že ten termín je veľmi natesno. Čao!“ Jeho sako potom zmizlo za dvojkridlovými dverami kúpeľov.

Zúrivo som dupala späť do svojej kancelárie a išlo ma od zlosti roztrhnúť.

Dopekla! Dopekla! Zanáďavala som si s pocitom, že som sa ocitla priamo v ňom. Ale čo som mohla urobiť? O svadbe bude písať niekoľko prestížnych časopisov zo šoubiznisu a suma, ktorú tu Bonningtonovci míňali, bola priam obscénna.

Nemala som na výber. Musela som sa s Bonningtonovcami dohodnúť v Hestonovej neprítomnosti.

Cinkol mi e-mail, čo ma ešte viac podráždilo. Bol od Hestona. Naložil mi na plecia poznámky z prvého stretnutia s Ulrikou Bonningtonovou a jej matkou. Ten teda nestrácal čas.

Porazene som sa zvalila na stoličku a podarilo sa mi presunúť plánované stretnutie o jedenástej s novým kvetinarstvom, ktoré sa uchádzalo o zákazku, na koniec týždňa, aby som Bonningtonovcom mohla vyhovieť.

Ak sa mi podarí ukončiť stretnutie s nimi do hodiny, možno budem mať dosť času zjesť obed, kým sa o pol jednej stretnem s ďalším čerstvo zasnúbeným párom.

Otočila som sa na stoličke a zahľadela sa na stromy a zelený trávnik, ktorý sa kaskádovito rozprestieral za oknom mojej kancelárie.

Heston mi to bude musieť oplatiť. A to poriadne.

Ulrika Bonningtonová sa rozhliadala po mojej kancelárii s petrolejovo modrým kobercom a šachovnicovými závesmi, akoby bola uväznená v útrobach satana. „Myslela som si, že moje záležitosti vybavuje Heston Cole.“

To som si myslela aj ja.

Svoje rozčúlenie som skrývala za profesionálny úsmevom. „Pán Cole má tento týždeň dovolenku a požiadal ma, aby som ho zastúpila.“

Ulrika Bonningtonová vystrčila svoj špicatý nos nahor.

„Takže...“ Ťukala som do klávesnice a vytiahla elektronickú kópiu Hestonových poznámok k svadbe Bonningtonovcov a Barclayovcov. „Dvadsiateho druhého decembra sa budete sobášiť tu na zámku Marrian.“

„No, čo sa toho týka,“ ozvala sa Chastity Bonningtonová, nevestina matka, ktorá sedela vedľa nej ako dozorkyňa v nočnom klube, „rozhodli sme sa, že s dátumom nie sme spokojní a chceli by sme ho zmeniť.“

Prešiel mnou záchvev obáv. Hádám nemali v úmysle posunúť svadbu na skorší termín. Odteraz až do konca roka bolo všetko obsadené. Dúfala som, že môj hlas znie pokojne. „Môžem sa opýtať prečo?“

Ulrika ma pohľadom priam priklincovala k stoličke. Dívala sa na mňa, akoby som bola nejaký dedinský hlupák. „Dvadsiaty druhý december nie je dosť vianočný.“

Vyvalila som oči na vodopád jej žiarivo žltých predĺžených vlasov a detinsky pôsobiacu ružovú kožušinovú bundu. „Nie je dosť vianočný?“

„Presne tak,“ prikývla. „Rozprávala som sa o tom s Gideonom a chceli by sme našu svadbu presunúť na Štedrý deň.“

Ach, to sa mi asi sníva!

Okolo mojej kancelárie akoby náhle zavial chladný vietor.

Svadby sme nikdy neusporadúvali 24. decembra – Marriancovi verili, že zamestnanci majú plné právo stráviť čas s rodinou, najmä na Vianoce. Ale pre Tonyho a Sonyu, syna a budúcu nevestu našej najdlhšie slúžiacej zamestnankyne Ivy Dunsmuirovej, sme urobili špeciálnu výnimku. Bola to taká milá rodina. Keď som tajne zavolala do centrály a vyzdvihla pozitíva takéhoto sviatočného PR kroku, ktoré zahrejú každé srdce, majitelia hotela, sir Guy Marrian a lady Josephine Marrianová, trvali na tom, aby sa im dostalo osobitného zaobchádzania. Riaditeľstvo dokonca trvalo na zaplatení päťdesiatich percent z konečného účtu, pretože vedelo, že publicita, ktorú to prinesie, je na nezaplatenie.

„Dvadsiateho štvrtého decembra svadby, bohužiaľ, neorganizujeme. Je to politika spoločnosti.“

Milo som sa na ne usmiala, vedomá si toho, že tie dve ženy na mne trénujú svoju vedomú ignoranciu.

„Pozriem sa, či nájdem alternatívu.“ Posunula som sa myškou na december. Jasne červená farba rezervácií ma takmer oslepila. Jediný voľný termín sa črtal na popoludnie 18. decembra po zrušenej rezervácii.

Ulrika Bonningtonová vybuchla. „Osemnásteho? To je ešte menej vianočné ako dvadsiateho druhého!“

Trhlo mnou od strachu, keď odrazu vyskočila zo stoličky, vrhla sa na moju stranu stola a namierila obviňujúci rubínový pazúr na obrazovku môjho počítača. „A vraj neprijímate svadobné rezervácie na Štedrý deň! O toto je čo? Ten rezervovaný termín na 24. decembra o jedenástej doobeda?“

Vydesene som odklikla svadobný denník, ale už bolo neskoro. Už ho videla. Mala som byť opatrnejšia, ale nečakala som, že sa bude na tých vražedne vysokých podpätkoch pohybovať tak rýchlo. Pokúsila som sa z toho vykrútiť. „Aká rezervácia?“

Ulrika Bonningtonová sa presunula späť na opačnú stranu stola a postavila sa vedľa svojej stále sediacej matky, ruky založené na kostnatých bokoch. „Tá rezervácia, na ktorej stálo Sonya a Tony – svadba Dunsmuirevej a Lovegooda.“

Preskočila som pohľadom k nevestinej matke, ktorej z očí šľahali nenávistné plamene, rovnako odsudzujúce, aké na mňa vrhala jej dcéra.

Tá sa zatiaľ hrdo usadila späť na stoličku, dychtivá vypočuť si moje vysvetlenie.

Teraz bol rad na mne, aby som sa na ne mračila. Založila som si ruky na prsia. Vedela som odhadnúť, aká bude ich reakcia. „Ospravedlňujem sa, ale tá udalosť sa nedá presunúť. Je v diári už niekoľko mesiacov.“ V žiadnom prípade som sa nechystala obetovať taký výnimočný deň venovaný Ivy a jej rodine len preto, aby som vyhovelá vrtkavým chúťkam Ulriky Bonningtonovej.

Ulrika zákerne prižmúrila zelené oči pripomínajúce mačku. „Rozumiem. No som si istá, že tí ľudia pochopia situáciu, keď im o nás povie.“

Vydala som tichý zvuk rozhorčenia. Naozaj to práve povedala? Drzosť tejto ženy bola ohromujúca. Chápali by, že rozmaznaná, náročná dedička sa zrazu rozhodla, že chce ich svadobný priestor?

Pokrútila som hlavou tak rázne, až sa mi platinový chvost zavlnil na chrbte. „Je mi veľmi ľúto, slečna Bonningtonová, ale to nie je možné.“ Venovala som jej chladný úsmev. „Ako som vám práve vysvetlila, môžeme vás presunúť na osemnásteho alebo si môžete nechať rezerváciu na dvadsiateho druhého. Tak či onak, veľmi rada vám a vašim hosťom ponúknem – samozrejme, bezplatne – náš vianočný koč ťahaný koňmi, aby bol váš veľký deň ešte výnimočnejší.“

Ignorovala som Ulrikino nesúhlasné zavrčanie. „Zámok Marrian sa tiež postará o to, aby vaša téma magického Ladového paláca nemala konkurenciu.“

Ulrike Bonningtonovej sa pod mejkapom sfarbila pleť do fialova. „Nechcem koč, ktorý bude ťahať nejaký starý neduživý osol! Svadbu chcem mať na Štedrý deň.“ Bojovala som, aby som si zachovala auru pokoja, zatiaľ čo vo vnútri som sa začínala hnevať na tú nehoráznú privilegovanosť. Vedľa Ulriky jej matka natiahla jednu prsteňmi obsypanú ruku v snahe upokojiť ju. Nefungovalo to.

„Slečna Bonningtonová, chápem vaše sklamanie,“ zaklamala som pomedzi zuby, „ale môžem vás ubezpečiť, že vaša svadba 22. decembra bude pre vás a vašich hostí dokonalým sviatočným zážitkom.“

Spod nadýchaných rukávov kožušinovej bundy Ulrike vytrčali vychudnuté ruky pripomínajúce dva zoschnuté konáriky. „Toto je absurdné. Kde je Heston? Chcem hovoriť s ním.“ V chladných očiach sa jej zableslo. „A nie s jeho cvičenou opičkou,“ dodala.

Cítila som, ako sa mi pod stolom mimovoľne zatínajú päsť. „Slečna Bonningtonová, práve som vám vysvetlila, že pán Cole sa chystá odísť na dovolenku.“

„Aha. Takže ešte nie je na dovolenke.“

Ulrika Bonningtonová sedela so založenými rukami ako žiarica blondavá Medúza.

Dočerta! To som nechcela prezradiť.

Pozrela som na jej matku. Upierala svoju pozornosť na koberec v mojej kancelárii. Takže čokoľvek jej dcéra chcela, dostala to. No tentoraz nie. Nie na úkor drahej, milej Ivy a jej rodiny.

Schmatla som telefón a zavolala do hotelových kúpeľov. Na Hestona to neurobilo dojem. „Som v polovici vytrhávania obočia!“ Ozval sa suchotavý zvuk, ako sa zdvíhal na nohy. „Nemôžem ísť do Španielska a vyzeráť po celý čas ako prichytený pri čine!“

Vydal zo seba útrpné zastonanie, keď som mu pod skúmavým Ulrikiným pohľadom predniesla jej najnovšiu požiadavku. „Ach, preboha! Nemôžeme si dovoliť prísť o ich peniaze! Dajte mi päť minút a prídem za vami do tvojej kancelárie.“

S narastajúcimi obavami som položila slúchadlo. Nie, Heston by sa nepostavil na stranu Ulriky Bonningtonovej. Bol to môj šéf a podporil by mňa. Zastupovali sme zámok Marrian ako jednotný front. Tučný bankový šek alebo nie, nebola som pripravená zničiť Ivinu rodinnú svadbu a napriek tomu, že som vedela, že Heston má hĺbku empatie asi ako čajová lyžička, uistovala som sa, že bude s mojím postojom súhlasiť.

O päť minút neskôr vrazil do dverí kancelárie s hornou polovicou tváre ružovou ako ošklbaný moriak.

Po vrúcnych pozdravoch Bonningtonovcom si z chodby dotiahol voľnú stoličku.

„Takže, Heston, pani Bonningtonovej som už vysvetlila, že 24. december nie je možný.“

Pre zdôraznenie týchto slov som naňho rozšírila oči, ale s rastúcim pocitom hnevu a nedôvery som sledovala, ako sa Heston vrtí. „Nemôžeme ich vymeniť?“ zamrmľal po niekoľkých okamihoch.

Vystrela som sa a zažmurkala som od horúcej zúrivosti. Bol ochotný kapitulovať pred touto príšernou ženskou?! Tvárila som sa, že mu nerozumiem.

„Som si istý, že keď to Ivy a jej synovi vysvetlíme, môžeme ich svadbu presunúť na 22. decembra a slečne Bonningtonovej umožníme, aby mala obrad na Štedrý deň.“

Ulrike Bonningtonovej sa cukríkovo ružové pery roztvorili do samolúbeho úsmevu.

Moja profesionálna fasáda sa rozpadla a celkom som sa vykašľala na akékoľvek diplomatické úsilie. „Ale to nie je fér,“ vyhrkla som a moje rozhorčenie horelo aj v mene Ivy a jej rodiny. „Pred niekoľkými mesiacmi sme prisľúbili, že Sonya a Tony sa môžu vziať na Štedrý deň. Ivy a jej zosnulý manžel sa brali v tiež ten deň a znamená to pre ňu nesmierne veľa.“ Heston mávol svojou bledou rukou a doprial Ulrike Bonningtonovej jeden zo svojich slizkých úsmevov. „Ivy to určite nebude prekážať.

Je to veľmi bezproblémová a chápací dáma. Porozprávam sa s ňou.“

Pohľad mi sklúzol z Hestona na Ulriku a jej matku. Bolo to absurdné – a také bezcitné!

Bojovne som sa narovнала. „Je mi ľúto, ale to je neprijateľné. Vôbec s tým nesúhlasím. Všetky naše nevesty si zaslúžia svadobný deň svojich snov, nie len pár vyvolených.“

Ulrika Bonningtonová na mňa vystrčila špicatú bradu.

Heston vyvrátil vodnaté svetlé oči takmer až na svoje voskovo hladké čelo. „Samozrejme, súhlasím s tebou, Sophie.“ Bolo zjavné, že nesúhlasí. „Sme hrdí na to, že každej neveste poskytujeme svadobný deň, aký si zaslúži. Zámok Marrian však prekvitá najmä vďaka svojej vysokopostavenej klientele.“

Ulrika a jej matka si vymenili sebavedomé pohľady, keď ich označili za „vysokopostavené“. Zabubnovala som nechtami po stole. „No nemali by sme vysokopostavenú klientelu, keby nebolo pracovitých a oddaných zamestnancov, ako je Ivy Dunsmuirová. Vlastne by sme takýto hotel vôbec nemali, keby nebolo ľudí ako Ivy. Oni sú srdcom a dušou tohto miesta.“

Hestonovo podráždenie rástlo. Skôr než som si uvedomila, čo sa deje, skočil na moju stranu stola a za lakeť ma vyviedol na chodbu. Zavrel za mnou dvere kancelárie.

„Áno, áno! Aj ja si to vážim,“ zasyčal. „Ale musíš sa na to pozerieť z čisto obchodného hľadiska.“

Nemusela som nič. Hľadalo mi to priamo do tváre. Uvedomovala som si, že veľa riskujem, no preglgla som a naklonila sa k nemu o čosi bližšie. Ak by som s tým súhlasila, už by som sa Ivy nemohla pozrieť do očí. Nedokázala by som to. „Vieš si predstaviť, akú negatívnu publicitu by to vyvolalo, keby sa tlač dozvedela, že sme presunuli rodinnú svadbu dlhoročnej zamestnankyne, aby sme sa prispôbili svadbe dcéry magnáta výletných lodí?“

Heston si pohrdavo odfrkol. „No, to nám ale nehrozí, však?“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Prekvapenie v Škótsku.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.